

Bankens Kontrollkomité. Denne bestod af 3 Medlemmer, blandt hvilke Gaardejer Laur. Christensen, der sammen med Direktør Brorsen var Medlem af de omtvistede Interessentskaber. I Mødet deltog endvidere Bankens Direktører og Bankinspektørens Repræsentant. Som Resultat af Forhandlingerne nedsattes de tidligere nævnte Afskrivninger saaledes, at Aarsregnskabet, i Stedet for at udvise et Under-skud paa 110 000 Kr., kom til at udvise en Overførsel paa 72 000 Kr., og herpaa indhentes telefonisk Sanktion fra Bankinspektøren. Dagen efter, den 31. Marts, afholdtes Bankens Generalforsamling, hvor Regnskabet blev vedtaget i Overensstemmelse med den paa Kontrollkomitémødet truffe Beslutning.

Den 4. April rejste Direktør Brorsen paa ny overfor Bankinspektøren Spørgsmaal om Udbetaling af Udbytte, men uden Resultat. Samtidig sikredes der, bl. a. under Banktilsynets Medvirkning, Sydfyns Diskontobank en fortsat Kredit i Landmandsbanken paa 1 200 000 Kr. samt en Rediskonteringskredit paa 300 000 Kr., Kreditter, der har paaført Landmandsbanken et ikke ubetydeligt Tab.

Den 6. Juni 1924 meddelte Nationalbanken Banktilsynet, at Sydfyns Diskontobank, der ogsaa havde faaet aabnet en Kredit i Nationalbanken, ønskede yderligere Kredit, og der afholdtes derefter et Møde af de københavnske Storbanks angaaende Spørgsmaalet. Resultatet af dette Møde blev, at yderligere Støtte ikke kunde ydes; Banken maatte derfor lukke den følgende Dag, den 7. Juni, da Landmandsbanken nægtede at indfri de af Sydfyns Diskontobank adviserede Anvisninger, og Banken traadte derefter i Likvidation.

Jeg har anset det for rigtigt at give denne historiske Redegørelse for Forholdene indtil Bankens Sammenbrud. Sydfyns Diskontobanks Sammenbrud med et stort Tab umiddelbart efter Aflæggelsen af et Regnskab, der udviste, at ikke alene Aktiekapitalen, men ogsaa et Beløb udover denne var i Behold, vakte meget stærk Kritik, saavel overfor Bankens Ledelse som overfor Banktilsynet, som man vidste havde undersøgt Banken, og som man vidste havde forhandlet med denne om Regnskabsaflæggelsen. Denne Kritik og Utilfredshed gav sig Udtryk paa forskellig Maade. Bl. a. indfandt der sig hos den daværende Erhvervsminister en Deputation fra Bankens Indskydere, bestaaende af Folketingsmand A. C. D. Petersen, Skibsreder A. E. Rasmussen, Marstal, og Sognefoged S.

Rasmussen, St. Rise. Deputationen overrakte Ministeren en Henvendelse, der var blevet vedtaget paa et Møde af ca. 300 Indskydere, i hvilken der bl. a. udtaltes følgende:

„Da der ved Sammenbrudet af Diskontobanken i Faaborg findes en saa stor Uoverensstemmelse imellem det med Bankinspektørens Billigelse fremlagte Regnskab ved Generalforsamlingen den 31. Marts og den af Bankinspektøren paabudte Lukning af Banken den 7. Juni, saa maa man i Samfundets Interesse spørge: Har Bankinspektionen svigtet i nævnte Tilfælde, eller er de store Tab, der paabyder Bankens Lukning, opstaaet i det mellemliggende Tidsrum? Disse Spørgsmaal har vi ikke kunnet faa besvaret ad anden Vej, hvorfor vi tillader os at fremsætte dem her, og haaber vi, at den højtærede Erhvervsminister vil paabyde, at der skaffes Klarhed i den Sag.“

Ogsaa paa Rigsdagen kom Kritikken imod Bankinspektørens Optraeden til Orde, idet Sagen under Finanslovdebatten blev fremdraget af Folketingsmand A. C. D. Petersen. I Anledning af det af denne fremførte udtalte den daværende Erhvervsminister den 11. November 1924 i Folketinget bl. a. følgende:

„Der finder i Øjeblikket Overvejelser Sted angaaende Iværksættelse af en offentlig Undersøgelse, og da en saadan formodentlig bliver til Virkelighed, vil en Opklaring af alle derhen hørende Forhold jo rettelig finde Sted under denne Undersøgelse. . . . Det Spørgsmaal, der er fremkommet fra Sparerne dernede fra Egnen, og som det ærede Medlem nu har fremsat her, er altsaa til Undersøgelse, og der er, som sagt, mest Sandsynlighed for, at Sagen overgaar til kriminel Undersøgelse. Jeg vil haabe, at der derigennem skabes al den Sikkerhed, som man fra alle Sider maa ønske i denne som i andre lignende ubehagelige Sager.“

Paa Grundlag af den offentlige Undersøgelse, der herefter iværksattes, blev der rejst Tiltale imod Bankens to Direktører og imod Gaardejer Laur. Christensen, der som tidligere nævnt havde Sæde i Kontrollkomiteen og i Repræsentantskabet og tillige var Deltager i de Brorsenske Interessentskaber. Den saaledes rejste Sag fik sin Afslutning ved Østre Landsrets Dom af 13. November 1926, ved hvilken de paagældende fandtes skyldige i Bedrageri mod Banken og dømtes til at udrede Erstatninger til et Beløb af ca. 2,4 Mill. Kr. I den paagældende Dom oplystes en Række særdeles uheldige Forhold, ligesom et væsentlig nyt Lys kastedes over de af de paa-